

ZSOLTÁROSKERT

HITÉPÍTŐ FOLYÓIRAT.

Szerkesztőség és kiadóhivatal, ahová a lap
szellemi részét illető közlemények és a lap
előfizetési díja küldendők:

Kolozsvár, Horthy út 53. Ref. Lelkészi Hivatal
Megjelenik minden hónapban.

Felelős szerkesztő és kiadó:
BIRÓ MÓZES

Társzerkesztő:
BIRÓ MÓZESNÉ

Előfizetés egy évre 2 Pengő. Egy szám 20 fill.

A Zsoltároskert folyóiratra előfizetési díját 72.389
számu csekklepton küldheti be mindenki.

A csekklepton küldött pénz mentes a 10 fillér kéz-
besztési díj fizetése alól. Kérjük szépen a 72.389. számú
csekkleptonot kérni és használni a postán.

„Várom az Urat várja an én lelkem,
és bizom az Ő ígéréteiben!
Várja lelkem az Urat, jobban mint az
örök a reggelt, az örök a reggelt.”
(130. Zsoltár 5—6. v.)

Az elmúlt harangok földjén megszólt az első erdélyi szórvány-gyülekezet harangja

Szolnok-Dobokában különös szólás-mondás jár mostanában. Valahogy így hangzik: el ne mulaszd megnézni a galgói református templomot és okvetlenül beszélj azzal a „megszállott” tanítóval: Joó Imrével. Mert csodálatos dolgot művelt Galgón ez a Lélektől megszállott tanító-ember. Szinte máról-holnapra templomot épített a semmiből. Harangszó hívja ma már messzi vidék magyarságát és zsoltár-ének zendül az elmúlt harangok földjén. Idegen világban megdermedt magyar szívekről olvad a jég. lángol az ősi — oly sokszor elfelejtett hit. Meg akarom nézni hát a galgói református templomot és beszélni szeretnék Joó Imre tanító urammal. Hadd mondjam el, hogy a Lélek járása nyomán csodák születnek a magyar ég alatt...

Valamit tenni kell!

Désről indulok Galgó felé. Az állomáson — szürkűlő alkonyatban — a befutó vonat ajtajából kiáltás hangzik: Joó Imre! Joó Imre! Ahogy végighalás ez a név a hideg szélről pásztázott állomáson, itt is, ott is megszólalnak: „ez a templómépítő tanító”. Akkor hát ez lesz az én emberem. De, hogy találom meg? Erősen szürkűl. A vonatban egészen sötét van. Meg hát nem is ismerem. Elkiáltom hát magamat én is: Joó Imre! Már törtet is a zsúfolt kocsí peronján keresztül egy köpcös fiatalember. Keményen megropogtatjuk egymást. Csak a szeme fényét látom a sötétben. De ez elég, hogy elhiggyem, ez az ember képes volt templomot építeni ebben az idegen világban.

Aztán vallatni kezdem. Hogyan csináltátok? Szerényen ki akar térni a válasz elől. Sokáig kell biztatni, amíg elkezd a galgói templom hősi eposzát.

„1941 január 1-én helyeztek ide az anyaországból. Galgónak körülbelül 1000 lakosa van. Több mint a fele ezeknek beolvadt az idegenbe. Mindössze 20 lélek vallotta magát reformátusnak. Egy református gyermek járt az iskolába. A falubeliek neve azonban azt mutatta, hogy azok mind magyarok. Ilyen neveket viselnek: Viski, Galambos, Bányász, Széplaki,

Suba, Kasza. Ha magyarul szólítottam őket, csak a vállukat vonogatták és annyit mondtak: nustyu. Itt valamit tenni kell — mondtam. És akkor indultunk el a templomunk felé. Istentiszteletre hívtuk az állami iskolába a reformátusokat. Kaptunk rádiót. Püspökünktől bibliát meg zsoltárt. A zsoltár hihetetlen erővel hódított. Harmóniumot kellett vennünk. Közben egyre nőtt a lélekszámunk. Az ősi zsoltár, mint a mágnes húzta vissza az eltévelyedettek. Már harang után érdeklődtünk. Azt is megvettük. Most már láttuk lelkünkben a templomunk képét...

Fogadásaimat az Úrnak...

A község földbirtokosnöje, özv. Urányi Aladárné a megszállás idején fogadást tett, ha hazatér ismét Erdély, akkor templomot épít a falujában. 1940-ben elérkezett a szabadulás. Ekkorra azonban a magyar földbirtokosok majdnem mindnyájan földönfutókká váltak. A fogadását szerette volna megtartani Urányi Aladárné. De hogyan, mikor kifosztva, elszegényedve találta őt a szabadulás órája? Ekkor találkozott össze Joó Imre tanító urammal. A templómépítés terve már a levegőben volt. Alkalmos helyet kerestek a galgói magyarok a templomnak. Urányinének volt egy darab földcskéje, amely lenyúlt egészen a falu közepéig, közvetlenül az országút mellett. Ujjongó örömmel ajánlotta most fel azt a darabka földet a megépítendő templom céljára. Megvolt hát a templomhely. Megújult erővel kezdtek dolgozni a galgóiak. 1941 október 31-én kibocsátották gyűjtőüket. A megrázó körlevélben ezt olvastuk: „Ha úgy látjátok, hogy munkánk egy szent magyar elkötelezettség teljesítése, ha érzitek, hogy a szebb magyar jövőért harcolunk, ha szívetek megérzi jelentőségét többszáz-ezer már-már elveszett magyar megmentésének, akkor segítő kézzel álljatok mellénk”. A segítség nem maradt el. Egyszer egy ismeretlen állott meg a galgói rektória előtt. Azt kérdezte, mire van szükségük? Ezer pengőt kértek. Kaptak 4000 pengőt. Kormányzó Urunk 2000 pengője leírhatatlan örömet kellett. A kultuszminisztérium 1000, a főispánjuk 2000 pengőt küldött. Egy soha nem látott főmolnár a falujában 72 pengőt gyűjtött. Leventelányok, iskolásgyermekek, messzi vidékek reformátusai, másvalású magyarok küldötték a templomravalót.

Megszólalnak a harangok

Közben megérkeztünk Galgóra. A csendes estében hull a hó. Messziről látszik a galgói magyarok temploma. Első utam odavezet. Mielőtt bemennék, érdekes látványban van részem. Az állomás felől jövő

kocsik egytől-egyig megállanak a templom előtt. Pedig idegen beszéd hangzik a kocsiderékből. Szólítom az egyiket. Nem felel. Megilletődve mutat a templom felé. Mióta áll a templom, egy percre megállanak előtte a jövő-menők. Joó Imre hozta már a kulcsokat. Belépünk az új templomba. Friss festékillet csap meg. Itt minden új és friss még. Majdnem teljesen be van rendezve a templom. A bejáróval szemben szószék. Előtte az úrasztala. Szépen sorjában padok. Van valami megrendítő érzés, amikor felmegyek ennek a templomnak a katedráljába. Kicsi kézilámpa pislákol a kezünkben, mégis látunk mindent. Aztán — a tanító intézkedésére — megszólal a toronyban a harang. Fiatalosan, vidáman, győzedelmesen cseng, bong a harangszó. Nézem a félhomályban Joó Imre arcát. Csoda-e, ha könnyek peregnek rajta végig? Meg az enyémen is...

Augusztusban ástuk az alapot...

Azt keresem, mi hiányzik az immár felszentelt templomból. Egy-két számrakótábla, néhány terítő, keresztelőmedence. A karzaton ott van a harmónium. Jó volna, ha minden galgói magyar kezében ott lehetne a zsoltár. Meg a Biblia. Aligha kételkedem, hogy sokáig hiányoznak majd ezek a dolgok a galgói református templomból.

Bent ülünk a nagyon kicsi tanítói lakban. Tovább faggatom Joó Imrét. Most még nehezebben beszél. „Augusztus 15.-én kezdtük ásni az alapot. Leventék, néhány atyafi, a feleségem(!), meg jómagam. Így ment aztán az építés is. Fizetett munkásunk csak három volt. Körülbelül 10.000 pengő értékű munkát végeztek az önkéntes dolgozók. Faluheliek, leventék, sőt a nem magyarajkúak is dolgoztak.“ Ki készítette a tervet — kérdem a tanítótól? Szerényen magamagára mutat. Aztán így folytatja: Egyházhatóságilag jóváhagyott tervünk nem volt, költségvetésünk nem volt, gyűjtési engedélyt nem kaptunk. Istea mégis megáldotta munkánkat. A templom napról-napra nőtt. Az adományok egyre érkeztek. Mennyibe került a templom — kérdezem Joó Imrét? Számadásokat mutat, majd kimondja: eddig 30.000 pengőt fizettünk ki. Adósságunk 6000 pengő van. Október 31.-én szentelték fel a templomot. Az utolsó napok különösen izgalmasak és feledhetetlenek lesznek a galgóiaknak. Még nem voltak készek, de már kitzútkák a szentelés időpontját. Egyszer csak megakadtak. Persze anyagiak miatt. 3000 pengőre volt sürgősen szükség. Különös küldöttség jelent meg ekkor a dési esperes előtt. Tagjai: egy róm. kat. MÁV tiszt, egy unitárius jegyző és a felügyelő református lelkipásztor. Ilyen küldöttség kérését igazán nem tagadhatta meg az esperes úr. Ujult erővel folyt a munka, egészen a szentelés időpontjáig. Az erdélyi püspök maga jött el felszentelni ezt a Lélek csodájáról tanuskodó magyar templomot. Ott volt a szentelésen egész Szolnok-Doboka. Nagyon forrón csordult az ének meg az imádság ezen a napon Galgón. Különös kegyelem engedte megépülni ezt a templomot. Méltán írhatták a homlokzatára: „Sziklaerős hit, törhetetlen akarat, testvéri szívek ereje építette Istennek ez erős várát 1942-ben“.

Áll a templom. Gyűlik beléje a nép. Akik tegnap még messzire voltak tőlünk, most holdogan éneklük benne zsoltárainkat. Eljöttemkor találkoztam S-nével. Dicsekedve mondogatta, hogy már öt éneket tud ma-

gyarul énekelni, de megtanulja mindet. „Még a család, gyerek és unoka is megtanítja szép énekre“, fogadkozott búcsúzóul. Ó már ismét a miénk! Meg a gyerek, meg az unoka is!

Ahogy eljöttem Galgóról, sokáig láttam karsú tornyát. Valami kimondatlan árvaság terpeszkedett ott a torony körül. Egyedül van itt nagyon ez a torony. S alatta ez a növekvő magyar gyülekezet. Milyen jó volna, ha egy-két erősebb testvér kinyújtaná feléjük a kezét. Bizton hiszem, van Magyarországon olyan református gyülekezet, amelyik kész testvéreül fogadni a galgói református magyarokat.

Akkor nem fog ott terpeszkedni az árvaság sötét árnyéka a galgói templomtorony körül...

(Református Élet)

Balla Árpád.

Készítsétek meg az Úrnak útját, egyengessétek az Ő ösvényeit: Vállald a szövetséget Istennel!

— Békefi Benő evangélikáló lelkipásztor előadásai a kolozsvári-hidelvei gyülekezetben. — Az egyén, a család, a nemzet és az egyház életkérdései az Ige mérlegén. —

Ötnapos evangélikáció óvott 1942-ben a kolozsvári-hidelvei gyülekezetben. A Magyarországi Gyülekezeti Evangélikáció Barátainak Társasága ügyvezetője, Békefi Benő lelkipásztor látogatott el hozzánk ismét, hogy elhozza Isten élő Igéjének üzenetét a gyülekezetnek. Öt napon minden reggel nyolckor bibliaórát tartott, utána délig a gyülekezeti munkásoknak adott elő, délután hatkor evangélikáló előadásban hirdette az Igét, majd utóösszejövetelt tartott az érdeklődőkkel. Ezenkívül két összejövetelt tartott férfiaknak, egyet gyermekeknek, egyet a ifjúságnak is.

Az evangélikációval kapcsolatban a nyiregyházi gyülekezet küldöttsége elhozta a hidelvei Zwingli daldárda zászlaját is, amelyet emelkedett ünnepség keretében adott át. Ezt az ünnepséget konferencia előzte meg, amelyen a nőknek Békefiné dr. Vajda Margit és Tóth Erzsébet diakonissza testvér tettek bizonyosságot, míg a férfiakhoz Ujj Jenő nyiregyházi kántortanító és dr. Szesztay András, vármegyei tiszti főügyész szóltak. Mindenikük bizonyosságtétele mély hatást tett a hallgatókra.

Alább adjuk Békefi Benő evangélikációs előadásainak kivonatát és az utóösszejöveteleken elhangzott bizonyosságtételeit. Akik ott voltak, bizonyára örömmel idézik újra emlékükből az Ige gazdag ajándékait. Akik nem voltak jelen, e vázlatos beszámoló alapján talán indítást nyernek a közölt Igékben való elmélyülésre. Persze az építő olvasás előfeltétele az, hogy az idézett Igéket gondosan és imádkozó lélekkel mindig kikeres-sük és elolvassuk. Akkor bizonyára nagy lelki haszonnal fog járnunk az evangélikációs előadások nyomán az Ige olvasása.

„Vállalni a szövetséget Istennel! — talán így foglalhatjuk össze az öt nap üzenetét. Egyéni és közösségi sorsodban egyaránt vállald el, hogy te az Istené vagy. Ez fog csak megoldást hozni életed minden kérdésére. Bárcsak elvállalnád!

Ime az előadások gondolatmenete:

Itt a kellemetes idő!

— Igehirdetés a vasárnapi d. e. istentiszteleten —
 Lecke: Róma 8, 28—39. Alapige: II. Kor. 6, 1—2.

A keresztyénség történetében kétféle korszak váltakozik. Az egyik korban az emberek általában nem kívánják az evangéliumot, és aki mégis vágyódik az Igére, annak gúnyban és megvetésben van része. Ilyenkor a világ esztelenségnek tartja az evangéliumot. Más korszakokban viszont bizonyos éhség fogja el az embereket az evangélium iránt, mert felismerik, hogy alapjában véve csak azoknak van jó dolguk, akiknek életét Krisztus megoldotta. Ma is ilyen korszakban élünk. A világesemények nyilvánvalóvá tették, hogy csak az az ember boldog, aki hisz Krisztusban. Csak a hívő szív tudja békességben elviselni a terheket, a hitelenség viszont táborokra osztja és összezsapásra készíti az embereket. A hívő lélek boldog békességgel tud várakozni a jövőre, tudja, hogy a győzelem egészen bizonyosan Istené lesz. — a hitetlen szív viszont féltő aggodalommal kémleli a bizonytalan „új világ“ körvonalait.

Tudod-e te, hogy az az isteni kegyelem, amelynek te a Krisztusban részese vagy, a te életedet, annak minden kérdésével együtt tökéletesen megoldja? Fájdalom, sokan vannak, akik bár az Úr kegyelmét elfogadták, de nem tudják teljesen ráadni az életüket az evangélium ügyére. Nem értik meg, hogy most nekünk van küldetésünk, akik az evangélium hirdetőinek hivattunk el. A kegyelem arra kötelez téged is, hogy elő állj bátran a mi reménységünkkel, a mi bizodalunkkal. A világ vigasztalásra szorul, ugyan ki vigasztalja meg? Ki más, mint a kegyelem népe, nehogy hiába vette légyen a kegyelmet?! Vajjon belőled mennyire árad a vigasztalás? Járjátok be a megszorodott családokat, a megszorodott népet, mert itt a vigasztalás ideje, itt a kellemetes idő, most lesz világossá, hogy akik a Krisztuséi, azok nem panaszkodnak, hanem vigasztalnak.

És itt van a misszió ideje is. Az emberek ma megfáradva hurcolják rombadőlt életüket, mégha látszólag erősen állanak is a maguk lábán. Új erőt csak a kegyelem Úra tud árasztani. Ez az egy erő erőtlenség által végeztetik el, ez a hívő ember ereje. Erőt adni az erőtleneknek, ez ma a misszió, ennek van ma kellemetes ideje! Soha még ennyire előkészítve nem volt a misszió. Most nyilvánvalóvá lett, hogy minden ház összedől, amely nem a kegyelemre épült. Azért kaptunk erőt, hogy erőt adjunk. Ne nézd, hogy pusztul a világ, ha tiéd a kegyelem, áraszd ki magadból. Itt a keresztyénség hódításának ideje. A keresztyénség biztos reménységet tud adni, mert a világ Úra a mi Istenünk és mégis csak annak kell történnie, amit Krisztus Urunk akar. Ne gondold, hogy a gonoszság, a hazugság győzhet. A mi szemünk nem akadhat meg az ideigvalókon, a mostani roppant világháza csak egy dolgot hozhat közelebb: Isten országának eljövételét. Csak Krisztus győzhet, az Ő egyháza és az Ő választott népe.

Ha kegyelmet vettél, állítsd a másik embert is a kegyelem árjába, vond bele azt a félénk szívű másik embert is a Krisztus egyházába. Láss mindent olyannak, amilyennek Isten látja. Vagy te is félénk szívű volnál? Hát mi az Isten országa? Csak beszéd? Nem tudod, hogy a kegyelem mindenre elég!? Ha ezt elfelejti a kegyelem népe, akkor nyomorogni fog, noha a Krisztusban gazdag lehetne.

Ilyenkor magunkat kell megvigasztalnunk az Ige vigasztalásával, hogy minket a Krisztus szerelmétől sem halál, sem élet, sem semmi el nem választhat.

Igaza van-e Istennek?

— Vasárnap délutáni előadás —

Lecke: I. János 5, 6—13. Alapige: IV. Mózes 23, 19.

Nem a szánk, hanem a magatartásunk válaszát keressük a fenti kérdésre. Mert a viselkedésünk olyasmint árul el, mintha Istennek nem volna igaza. Mi elképzelünk valamit Istenről, és azt hisszük, hogy ő tényleg olyan, amilyennek mi Őt képzeljük. Két lényeges dolgot kell mindenestre tisztáznunk. Az egyik az, hogy van Isten. A másik az, hogy Isten: Isten! Mi ugyanis gyakorlatilag úgy viselkedünk, mintha Isten, akit elméletileg hiszünk, nem is léteznék. Mikor bajban vagyunk, persze előráncigáljuk Őt, de ha azt hisszük, hogy erőnk teljében vagyunk, akkor teljesen meg tudunk feledkezni Róla.

Vajjon a te szíved megdöbben-e, amikor kiejted az Ő nevét, mint Aki létezik? Aki olyan, amilyennek Ő jelenti ki magát. „Vagyok, aki vagyok“. Ez az Ő neve. Ezt tartja Ő a legfontosabbnak, hogy Ő van. S ha Ő van, akkor Neked abban kell hagynod minden panaszt, csüggedést, reménytelenséget. Vajjon a te mosolygó arcod bizonyosság-e mások számára, hogy van Isten?

Mi gyakran úgy gondolkozunk, mintha Isten: ember volna. Hányszor vádoljuk Őt azzal, hogy nem szeret minket!? Az ember tényleg hol szeret, hol nem és mi úgy gondoljuk, hogy Isten is ilyen. Az ember egyszer mindenét hajlandó odaadni, másszor ugyanő kökemény szívével, s mi azt hisszük, hogy Isten is ilyen. Az emberek mindenfélét ígérnek, de a véghezvitelt sokszor nem látjuk. És azt hisszük, hogy Isten is ilyen, jó lesz, ha mi magunk gondoskodunk magunkról, hátha Isten nem tartja be a gondviselésre vonatkozó ígérteit. Pedig „nem ember az Isten, hogy hazudjék!“

Az Újszövetség két lényeges dolgot mond Istenről.

Először azt, hogy „az Isten Lélek, és akik Őt imádják, szükség, hogy lélekben és igazságban imádják“. Mi Istent inkább testnek, valami öregúrnak szeretnénk elképzelni. Pedig Ő Lélek, teljesen és tökéletesen Lélek. Ő nem tartozik bele a mi emberi tapasztalataink világába. Ő öröktől fogva és örökké Lélek.

Másodszor, az Isten szeretet. Nála nem viselkedés, hanem természet a szeretet. Mennyire más volna a te életed, ha napjaidat ezzel kezdenéd: az Isten Lélek, az Isten szeretet.

Mi gyakorlati életünkben készek vagyunk Istent meghazudtolni. A Biblia ígéreiteit is készek vagyunk egykettőre hazuggá tenni. Készek vagyunk bevádolni Istent, hogy Ő nem szeret minket. Száz beteg közül talán egy akad, aki elfogadja, hogy ő megérdemelte a betegséget, a többi Istent vádolja érte. Az ember már a paradicsomban a kísértő hazug szavára hallgatott inkább: „Vajjon csakugyan azt mondta Isten, hogy egy fa gyümölcséből sem ehetek?“ A Sátántól van Istennek ez a meghazudtolása: „Bizony nem haltok meg!“ De az ember meghal, minden ember meghal és mégis készek vagyunk meghazudtolni az Istent. Főleg két dologban vagyunk erre készek.

Isten kijelentése szerint minden bajunk a mi saját hibánkból ered. Mi azonban mindig mást szeretünk

hibáztatni. Szerintünk a másiknak kell megváltozni, a környezetünknek! Akkor majd minden jó lesz, jobb lesz a világ. Pedig Isten azt mondja, hogy te vagy a hibás, neked kell megváltoznod. „Ha azt mondjuk, hogy nincsen bűn mibennünk, magunkat csaljuk meg és igazság nincsen bennünk“ (I. János lev. 1, 8). Ne szaporítsd bűneid azzal, hogy Istent meghazudtolod! Mert ha a másik a hibás, akkor hazuggá tetted Istent.

A másik ilyen dolog Istennek az az állítása, hogy „ha a fiú megszabadít, valósággal szabadok lesztek“. Isten minden imádságra azt feleli, hogy Ő „úgy szeretted a világot, hogy egyszülött Fiát adta érte...“ Mi azonban Istentől valami különös bánásmódot igényelünk. Nekünk nem elég, hogy Isten értünk odaadta Krisztust. Az Isten Fiában hinni azt jelenti, hogy az életem megoldódott, tiszta és boldog vagyok, szabad vagy a hit által. Ne ámítsd magadat olyan hittel, amely nem tud megszabadítani, megbékíteni.

Vajjon terád nézve igaza van-e Istennek? Bűnösnek vallod-e magadat és elhiszed-e, hogy Isten az Ő Fiában téged örökre megszabadított? Nincs fontosabb dolog számodra, mint az, hogy sürgősen válaszolni tudj erre a kérdésre.

Hitben vagy-e?

— Vasárnap esti utóösszejövétel —
Alapige: II. Korinthus 13, 5.

Mi általában készek vagyunk arra, hogy magunkat hitben lévőnek tartsuk. A Szentírás szerint a hit tartalma Krisztus. Nem megoldás az a hit, amely csak Istennel számol, de az Úr Krisztussal nem. Nem hit az, amely Istent függetleníti a Szentírástól. Isten az Írásban azt a hitet igényli tőlünk, amely a Krisztusban van. Vajjon hiszel-e te Isten Fiában? Nem Őt, nem Neki, hanem Benne? Beléveted-e reménységedet? Reátámaszkodsz-e, mint pillérre a hid? Mint béna a mankóra?

Az Újszövetség nyelvén a hit hűséget jelent. Annak a hűségét, akiben megbízhatom. A hit hitelt jelent. Hitelem van a Jézus Krisztusban. A Zsidókhoz írt levél 11. 1. szerint „a hit reménylett dolgok valósága és a nem látott dolgokról való meggyőződés“. Akkor van hited, ha bizonyosság számodra az, amit Isten kijelentett.

Lehet, hogy beteg a hited. Van, aki meggyógyítja. Ha felismered, hogy baj van a hited körül, menj Jézushoz, mondd el Neki: „Hiszek Uram, légy segítségül az én hitetlenségemben!“ A gyülekezet értelme az, hogy egymás hitét kipótoljuk. Ne érd be kevéssel, igényeld a hit teljességét! Vigyázz, a lelki góg nagy kísértése a hívőnek. Ettől akar most Isten meggyógyítani.

Vajjon hitben vagy-e a gondviselést illetően? Ha igen, akkor nem aggodalmaskodhatsz étel, ruházatok dolgaiban. Ha a háborús viszonyok különböző korlátozásai miatt, a kenyér, cukor, tej, stb. miatt zúgolódsz, bizonyosan nem vagy hitben a gondviselést illetően. Vajjon szemlét tarthat-e Isten a te éléskamrádban, házádban, vajjon engedelmesen betartod-e azokat a rendszabályokat, amelyeket a hatóságok a hadigazdálkodás folytán előírnak?

Vajjon hitben vagy-e a családot illetően? Az evangélium a hívő asszonyt olyan viselkedésre hívja fel, hogy hitetlen férj az ő magaviseletük folytán „Ige nélkül is megtérjenek“ (I. Péter 3, 1). És a

gyermeked illetően hitben vagy-e? Sok hívő lélek nem tud megbírkózni azzal, hogy gyermekei nem járnak vele együtt a hit útján. Pedig „néktek lett az ígélet és a ti gyermekeiteknek“. Isten megpróbálja a hitedet. Vajjon nem ingerled a gyermekeidet? (Efezus 6, 4.). Nem térítgetned kell őket, hanem hinned kell a Krisztusban.

És hitben vagy-e a sátánnal szemben, hogy ő hazug? Tudod-e, hogy a sátánnak csak annyi hatalma van, amennyit te adsz neki. A hívő ember ad a sátánnak nyelvet, helyesebben a félhívő. Az ő nyelvén szól a sátán, pletykál, megszólja a másik embert.

Hitben vagy-e a bűnnel szemben? Elhiszed-e, hogy „megbocsájtatnak a te bűneid?“ Tudod-e, hogy Krisztus esedezik érted most is az Atyánál?

Hitben vagy-e a világgal szemben? Te nem vagy a testnek adósa, nem vagy kénytelen test szerint járni. A másik ember iránt a hit annyi mint szeretet. Hitben vagy-e továbbá ellenségeid, felebarátaid és az atyafiak irányában? Szeretted-e őket úgy, mint azt az Írás parancsolja? A mai lecke az, hogy a te csendes órádban válaszolj ezekre a kérdésekre Isten jelenlétében.

A hit akadályai

— Hétfő esti utóösszejövétel —
Alapige: János 5, 31—47.

Sokan mondják: én szeretnék hinni, de nem tudok. Nem tudok azért, vagy azért. Pedig sohasem a külső körülményekben, más emberekben van a hited akadály, hanem egyedül benned! Ha te belül kész vagy hinni, akkor nem lehet semmi akadály!

Vajjon nem az a baj, hogy te is „csak egy ideig akarsz örövendezni az Úr világosságában (35. vers), az idő többi részét azonban magadnak akarod megtartani? Mert így nem lehet hinni.

Vagy nem az a baj, hogy „az Isten Igéje nincs maradvánnyal benned?“ (38. vers). A Bibliában belenyomatott Ige nem segít rajtad, ha azt nem teszed magadévá! Ige nélkül nincs hit. Csak annyi hited lehet, amennyi Ige él benned! Az a hit, amely az Igétől független, pusztán emberi képzelődés.

Akadály lehet hitednek az is, hogy „nem akarsz hozzám jönni, hogy életed legyen“. Nemcsak Ő jön hozzád, neked is menned kell Őhozá.

Akadály lehet hitednek az is, hogy „nincs meg benned az Istennek szeretete“. Talán nem Isten dicsőségét keresed hited által, hanem a saját kis életedet akarod csak megmenteni.

További akadály, hogy „nem fogadtatok be engem“. Csak a bajunkig hívjuk Krisztust, hogy azt intézze el szépen, tovább a szívünkbe nem akarjuk beengedni. Pedig Zakeus házában aznap lett üdvössége, amikor az Úr lakozást vett benne.

Baj lehet az is, hogy „egymástól nyertek dicsőséget“. Amíg emberektől vártok elismerést, addig „mimódon hihettek?“ Ha te „látásban“ jársz, akkor nem lehetsz hitben. Istentől várd a dicséretet, Neki akarj kedveskedni. A másik ember arra adatott, hogy megintsen, hogy nyessen téged. Isten nem ígerte, hogy az emberek szeretni fognak téged. Az egymást babusgató közösségek Isten lelkét gátolják. A szeretet parancsából nincs jogod igényt formálni. Te szeress, és ne azt várd, hogy téged szeressenek.

(Folyt. köv.)